

ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΡΟΔΟΥ
ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ ΠΙΣΤΩΤΙΚΩΝ ΤΙΤΛΩΝ

Αριθμός απόφασης

109 /2015

ΤΟ ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΡΟΔΟΥ

Συγκροτήθηκε από τη Δικαστή Κυριακή Σιδηροπούλου, Πρωτοδίκη, που ορίστηκε από τον Προϊστάμενο του Πρωτοδικείου Ρόδου, και το γραμματέα Γεώργιο Λαουδίκο.

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του στις 3-3-2015, για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ:

Της ανακόπτουσας: Εταιρίας Περιορισμένης Ευθύνης με την επωνυμία «ΣΠΑΝΟΣ ΘΩΜΑΣ Ε.Π.Ε.» που εδρεύει στη Ρόδο και εκπροσωπείται νόμιμα και η οποία παραστάθηκε δια της πληρεξουσίας δικηγόρου της Αφροδίτης Ιωάννου.

Της καθής η ανακοπή: Ανώνυμης Τραπεζικής Εταιρίας με την επωνυμία «ALPHA ΤΡΑΠΕΖΑ ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ» και το διακριτικό τίτλο «ALPHA BANK» που εδρεύει στη Αθήνα και εκπροσωπείται νόμιμα, η οποία παραστάθηκε δια του πληρεξουσίου δικηγόρου της Γεωργίου Μαυρομάτη.

Προκειμένου να συζητηθεί η από 18-9-2013 ανακοπή που κατατέθηκε

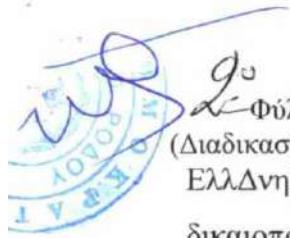
στη γραμματεία του Δικαστηρίου τούτου με αριθμό έκθεσης κατάθεσης 228/19-9-2013 και προσδιορίστηκε να συζητηθεί, μετά από αναβολή, για την αναφερόμενη στην αρχή της παρούσας δικάσιμο.

Κατά τη συζήτηση της υπόθεσης οι πληρεξούσιοι δικηγόροι των διαδίκων ανέπτυξαν προφορικά τους ισχυρισμούς τους και αναφέρθηκαν στις προτάσεις που κατέθεσαν.

ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ ΣΚΕΦΤΗΚΕ ΚΑΤΑ ΤΟ ΝΟΜΟ

Με την κρινόμενη ανακοπή η ανακόπτουσα εκθέτει ότι δυνάμει της υπ' αρ. 874/2013 διαταγής πληρωμής του Δικαστή του Μονομελούς Πρωτοδικείου Ρόδου, που εκδόθηκε βάσει της εκεί αναφερόμενης σύμβασης πίστωσης με ανοικτό αλληλόχρεο λογαριασμό και την πρόσθετη πράξη αύξησης πίστωσης, υποχρεώθηκε να καταβάλλει στην καθής το συνολικό ποσό των 86.188,75 ευρώ, πλέον τόκων και εξόδων. Ότι η εν λόγω διαταγή πληρωμής είναι άκυρη για τους ειδικότερα αναφερόμενους στην ανακοπή λόγους. Κατόπιν τούτων ζητά να ακυρωθεί η ως άνω διαταγή πληρωμής και να καταδικαστεί η καθής στα δικαστικά της έξοδα. Με τα ανωτέρω περιεχόμενο και αιτήματα η ανακοπή παραδεκτώς και αρμοδίως εισάγεται ενώπιον του Δικαστηρίου τούτου που είναι καθ' ύλην και κατά τόπο αρμόδιο (άρθρα 632§1 ΚΠολΔ) για να δικαστεί με την προβλεπόμενη από το άρθρο 632§2 ΚΠολΔ ειδική διαδικασία των άρθρων 591§1 περ. α', 643, 649 και 650 ΚΠολΔ. Η κρινόμενη ανακοπή έχει ασκηθεί νόμιμα και εμπρόθεσμα, σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 632§1 ΚΠολΔ. Κατόπιν τούτων πρέπει να εξεταστεί αν οι λόγοι της ένδικης ανακοπής είναι νόμιμοι και βάσιμοι.

I. Σύμφωνα με την ΑΚ181, δικαιοπραξία, της οποίας ένα μέρος είναι άκυρο, παραμένει ισχυρή κατά το υπόλοιπο και μόνο κατ' εξαίρεση μπορεί να συνάγεται ή να αποδεικνύεται ότι κατά τη βούληση των μερών η ακυρότητα καταλαμβάνει όλη τη δικαιοπραξία, δηλαδή καθιερώνεται ερμηνευτικός κανόνας υπέρ της μερικής ακυρότητας (ΑΠ1194/2000, ΕλλΔνη2000, 1600). Περαιτέρω η ακυρότητα του μέρους συμπαρασύρει όλη τη δικαιοπραξία, εάν συνάγεται ότι τα μέρη δεν θα την επιχειρούσαν χωρίς το άκυρο μέρος (ΑΠ328/2001,

Φύλλο της υπ' αρ. 109/2015 απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου Ρόδου
(Διαδικασία Πιστωτικών Τίτλων)

ΕλλΔνη2001, 1295). Προϋποθέσεις εφαρμογής της διάταξης είναι: 1. δικαιοπραξία της οποίας κάποιο μέρος είναι άκυρο, 2. διαιρετότητα της δικαιοπραξίας, ώστε να κατανέμεται σε περισσότερα μέρη, 3. η ακυρότητα να πλήγτει μόνο της δικαιοπραξίας, ώστε το υπόλοιπο να παραμένει άθικτο. Σε κάθε περίπτωση δεν είναι αποφασιστική η βούληση ενός από τους δικαιοπρακτούντες. Άλλωστε το τεκμήριο είναι υπέρ της διατήρησης του κύρους της δικαιοπραξίας (πχ. επί τοκογλυφικής σύμβασης δανείου, ο δναειοδότης θέλει την ακυρότητα ολόκληρης της σύμβασης, ενώ ο δανειολήπτης θέλει την ακυρότητα μόνο του όρου για το επιτόκιο και μόνο ως προς το ποσοστό που υπερβαίνει το νόμιμο επιτόκιο, άρα η δικαιοπραξία θα ισχύσει με βάση το νόμιμο επιτόκιο) (Νικολόπουλος σε Α.Γεωργιάδη, ΣΕΑΚ, υπό άρθρο 181ΑΚ, σελ. 323, Α.Γεωργιάδη, Γενικές Αρχές Αστικού Δικαίου, 2007, σελ. 390). **II.** Περαιτέρω, από το συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 630 στοιχ. γ και 631 του ΚΠολΔ συνάγεται, ότι η διαταγή πληρωμής, η οποία αποτελεί μόνο τίτλο εκτελεστό και δεν είναι δικαστική απόφαση, ώστε να έχει ανάγκη από πλήρες αιτιολογικό, απαιτείται, εκτός από άλλα στοιχεία, να αναφέρει απλώς την αιτία της πληρωμής, δηλαδή να προσδιορίζει, έστω και συνοπτικά, το είδος της δικαιοπραξίας, από την οποία γεννήθηκε η απαίτηση (πχ. επιταγή, συναλλαγματική, δάνειο), αρκεί να μη δημιουργείται αμφιβολία από ολόκληρο το περιεχόμενο της ως προς την αιτία της πληρωμής, ενώ δεν είναι αναγκαίο να περιγράφονται τα πραγματικά περιστατικά, που συνιστούν την αιτία αυτή (ΑΠ 1852/2012, ΑΠ 1094/ 2006, ΕφΑθ 3177/2011, ΕφΘεσ 201/2011, ΕφΔωδ32/2011, για όλες σε ΤΝΠ Νόμος). Περαιτέρω, σύμφωνα με τη διάταξη της παραγράφου 2 του άρθρου 626 του ΚΠολΔ, το δικόγραφο της αίτησης για την έκδοση διαταγής πληρωμής πρέπει να περιέχει : α) όσα ορίζουν τα άρθρα 118 και 117 και το άρθρο 119 παρ. 1 του ίδιου κώδικα, β) αίτηση για την έκδοση διαταγής πληρωμής και γ) την απαίτηση και το ακριβές ποσό των χρημάτων ή των χρεογράφων, με τους τυχόν οφειλόμενους τόκους, των οποίων ζητείται η καταβολή. Από την τελευταία διάταξη, που δεν περιλαμβάνει παραπομπή στο άρθρο 216 του ΚΠολΔ, σε συνδυασμό με τη διάταξη του άρθρου 623 του ίδιου

κώδικα προκύπτει, ότι για την πληρότητα της αίτησης έκδοσης διαταγής πληρωμής αρκεί η παράθεση των πραγματικών περιστατικών, που εξατομικεύουν και δικαιολογούν συμπέρασμα αντίστοιχης οφειλής εκείνου κατά του οποίου στρέφεται η αίτηση έναντι του αιτούντος (ΑΠ 330/2012, Αρμ2012, 431, ΕφΛαρ 58/2012, Δικογρ2012, 460). Ειδικότερα, στην αίτηση έκδοσης διαταγής πληρωμής για το κατάλοιπο κλεισθέντος αλληλόχρεου λογαριασμού αρκεί να αναφέρεται, για την πληρότητά της, η σύμβαση, η σχετική αποδεικτική συμφωνία και ότι ο λογαριασμός έκλεισε με ορισμένο κατάλοιπο, ενώ δεν είναι αναγκαίο να αναφέρονται οι επιμέρους χρεοπιστώσεις και το συμβατικό επιτόκιο (ΑΠ 1094/2006, ό.π., ΕφΑθ 4424/2009 Δνη2011, 875). **III.** Εξάλλου, η αναφορά σε αυτήν (διαταγή πληρωμής) του καταβλητέου ποσού χρημάτων απαιτείται για το εκκαθαρισμένο της απαιτήσεως και αποτελεί κατ' άρθρο 916 ΚΠολΔ προϋπόθεση της εκτελεστότητας αυτής. Κατά την έννοια δε του άρθρου 916 ΚΠολΔ, σύμφωνα με το οποίο αναγκαστική εκτέλεση δεν μπορεί να γίνει, αν από τον εκτελεστό τίτλο δεν προκύπτει η ποσότητα και η ποιότητα της παροχής, είναι εκκαθαρισμένη η απαίτηση, αν μπορεί να καθοριστεί κατά ποσό με αριθμητικό υπολογισμό, ή σύμφωνα με τα περιλαμβανόμενα στον τίτλο στοιχεία, όπως όταν υπάρχει καταδίκη σε τόκους ορισμένου κεφαλαίου, των οποίων όμως η έναρξη και το ποσοστό ορίζεται από τον τίτλο ή από το νόμο (ΑΠ 1094/2006, ό.π.). Με τον πρώτο λόγο ανακοπής η ανακόπτουσα ισχυρίζεται ότι οι υπ' αρ. 6.4 και 6.5 όροι της σύμβασης πίστωσης -οι οποίοι ισχυσαν από τον Απρίλιο του 2006 έως και το Μάιο του 2007, οπότε και με την υπ' αρ. 8-5-2007 πρόσθετη πράξη συμφωνήθηκε συμβατικό επιτόκιο ύψους 9,10%- βάσει της οποίας εκδόθηκε η ανακοπτόμενη διαταγή πληρωμής, στους οποίους προβλέπεται η δυνατότητα της τράπεζας να αναπροσαρμόζει μονομερώς και περιοδικά το επιτόκιο της σύμβασης, ανάλογα με τις συνθήκες της αγοράς και το κόστος του χρήματος για την τράπεζα, καθώς και τα οικονομικά στοιχεία του πιστούχου και την αποδοτικότητα της ευρύτερης με αυτόν συνεργασίας, συνιστούν ΓΟΣ που προσκρούουν στις διατάξεις του ν. 2251/1994, άλλως στη διάταξη του άρθρου 281ΑΚ, διότι χωρίς σπουδαίο λόγο αφήνονταν το τίμημα αόριστο και δεν επιτρέπουν εκ των προτέρων τον προσδιορισμό του με κριτήρια

3^ο Φύλλο της υπ' αρ. 109/2015 απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου Ρόδου
(Διαδικασία Πιστωτικών Τίτλων)

ειδικά καθορισμένα στη σύμβαση και εύλογα για τον αντισυμβαλλόμενο της τράπεζας, και ως εκ τούτου, σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 181 ΑΚ, επέρχεται η ακυρότητα όλης της σύμβασης, διότι ότι η τράπεζα δεν θα συμβαλλόταν με τον ανακόπτοντα σε περίπτωση απάλειψης του ως άνω όρου. Επικουρικά, σε περίπτωση πον κριθεί από το Δικαστήριο ότι ο ως άνω όρος δεν επέφερε την ακυρότητα της σύμβασης στο σύνολό της κατ' άρθρο 181ΑΚ, η διαταγή πληρωμής είναι άκυρη, ως αόριστη, διότι η έλλειψη αναφοράς του ύψους του επιτοκίου τόσο στην από 29-7-2013 αίτηση της καθής, όσο και στην ανακοπτόμενη διαταγή πληρωμής και στα προσκομιζόμενα αντίγραφα της κίνησης του λογαριασμού δεν επιτρέπουν τον έλεγχο της ορθότητας των επιμέρους κονδυλίων. Επιπλέον η ανακόπτουσα ισχυρίζεται ότι η διαταγή πληρωμής είναι αόριστη για τον λόγο ότι με το διατακτικό της επιδικάζεται το αιτηθέν ποσό έντοκα, με το νόμιμο τόκο υπερημερίας «όπως αυτός καθορίζεται δια της συμβάσεως και της υπ' αρ. 2393/15/30.7.1996 Π.Δ.Τ.Ε.» χωρίς να διαλαμβάνεται μνεία του ύψους των επιδικασθέντων τόκων. Ως πρώτο, κύριο σκέλος του, ο ως άνω λόγος ανακοπής είναι απορριπτέος ως μη νόμιμος στη βάση την οποία επιχειρείται να θεμελιώθει. Ειδικότερα, σύμφωνα με τα διαλαμβανόμενα στην ως άνω μείζονα σκέψη, η ακυρότητα ενός μεμονωμένου όρου άγει σε ακυρότητα της συνολικής δικαιοπραξίας εφόσον συνάγεται ότι αμφότερα τα μέρη δεν θα οδηγούνταν στη σύναψη αυτής, εφόσον γνώριζαν την ακυρότητα. Η ανακόπτουσα όμως ισχυρίζεται ότι μόνο η δανείστρια τράπεζα δεν θα επιθυμούσε την κατάρτιση της σύμβασης εφόσον γνώριζε την ακυρότητα του όρου, γεγονός εύλογο, καθόσον η οφειλέτρια- ανακόπτουσα με την ακύρωση του όρου θα απεύφευγε την όποια μονομερή μελλοντική διακύμανση του επιτοκίου και ως εκ τούτου δεν θα είχε λόγο να μην εξακολουθεί να επιθυμεί την κατάρτιση της σύμβασης. Κατόπιν τούτου, ο ως άνω λόγος ανακοπής πρέπει να απορριφθεί. Εξάλλου, κατά το δεύτερο, επικουρικό σκέλος του, ο ως άνω ισχυρισμός είναι επίσης μη νόμιμος, σύμφωνα με τα ανωτέρω στη μείζονα αναφερόμενα, επειδή στην αίτηση έκδοσης διαταγής πληρωμής για το οφειλόμενο κατάλοιπο σύμβασης πίστωσης ανοικτού αλληλόχρεου

λογαριασμού, στην οποία (σύμβαση) περιλαμβάνεται, όπως και εν προκειμένω, η έγκυρη δικονομική συμφωνία περί πλήρους αποδεικτικής δύναμης των αποσπασμάτων των βιβλίων της τράπεζας, όσον αφορά την οφειλή του πιστούχου, αρκεί να αναφέρεται, για την πληρότητα της αίτησης, η σύμβαση, η σχετική αποδεικτική συμφωνία και ότι ο λογαριασμός έκλεισε με ορισμένο κατάλοιπο, γεγονός το οποίο άλλωστε και η ανακόπτουσα δεν αμφισβητεί, ενώ δεν είναι αναγκαίο να αναφέρονται οι επιμέρους χρεοπιστώσεις και το εκάστοτε ισχύον επιτόκιο, στοιχεία που δεν απαιτείται να αναφέρονται και στη διαταγή πληρωμής. Εξάλλου το ως άνω επιτόκιο προκύπτει έμμεσα από το απόσπασμα των βιβλίων της τράπεζας που προσκομίζονται για την έκδοση της διαταγής πληρωμής, αφού τα λοιπά σταθερά στοιχεία (κεφάλαιο- χρόνος) επιτρέπουν τον υπολογισμό του βάσει αριθμητικών πράξεων. Περαιτέρω, ωστόσο, το τελευταίο σκέλος του ισχυρισμού της ανακόπτουσας παραδεκτά προβάλλεται και είναι νόμιμο, στηριζόμενο στις διατάξεις των άρθρων 630 περ.δ και 632ΚΠολΔ. Πρέπει συνεπώς να εξεταστεί περαιτέρω ως προς την ουσιαστική του βασιμότητα.

Σύμφωνα με το άρθρο 1 παρ. 4 στοιχ. Α' Ν 2251/1994, καταναλωτής είναι κάθε φυσικό ή νομικό πρόσωπο για το οποίο προορίζονται τα προϊόντα ή οι υπηρεσίες που προσφέρονται στην αγορά ή το οποίο κάνει χρήση τέτοιων προϊόντων ή υπηρεσιών, εφόσον αποτελεί τον τελικό αποδέκτη τους. Ωστόσο, η παραπάνω υπερβολικώς ευρεία απόδοση της έννοιας του καταναλωτή, οδήγησε στην ανάγκη ερμηνείας αυτής, τόσο από τη θεωρία όσο και από τη νομολογία του ΔΕΚ, αλλά και των εθνικών δικαστηρίων, θεωρώντας ότι επικρατέστερος γενικός ορισμός του καταναλωτή, του αντισυμβαλλόμενου κάθε προμηθευτή, ανεξαρτήτως των παρεχομένων προϊόντων ή υπηρεσιών, είναι το πρόσωπο που συναλλάσσεται για μη επαγγελματικούς σκοπούς, διότι στα πλαίσια των συναλλαγών αυτών δεν έχει αποκτήσει τις γνώσεις, την εμπειρία και εν γένει την εξειδικευμένη στο αντικείμενο αυτό διαπραγματευτική ικανότητα που έχει ο προμηθευτής, γεγονός που δικαιολογεί την προστασία του από το νόμο. Έτσι, ουσιαστικό κριτήριο για το χαρακτηρισμό του συμβαλλομένου ως καταναλωτή πρέπει να είναι η ερασιτεχνική ιδιότητα του αποδέκτη του αγαθού, ως προς τη

Φύλλο της υπ' αριθμ. 109/2015 απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου Ρόδου
(Διαδικασία Πιστωτικών Τίτλων)
συγκεκριμένη συναλλαγή. Επομένως, μόνον οι συμβάσεις που συνάπτονται για
την κάλυψη ιδίων καταναλωτικών αναγκών ενός ατόμου σε ιδιωτικό επίπεδο,
εμπίπτουν στις διατάξεις που προστατεύουν τον καταναλωτή, ως θεωρούμενο
οικονομικώς ασθενέστερο μέρος. Η ηθελημένη από τις διατάξεις αυτές ιδιαίτερη
προστασία δε δικαιολογείται στην περίπτωση συμβάσεων που έχουν ως σκοπό
την επαγγελματική δραστηριότητα. Έτσι και στις αποφάσεις του ΔΕΚ (που είναι
δεσμευτικές για τα κράτη - μέλη υπό τη μορφή της αυθεντικής ερμηνείας -
πρωτόκολλο της 3.6.1971 κυρωθέν με το Ν 1814/1988, ΑΠ 1738/2009,
ΕλλΔηνη2011, 750), κοινό χαρακτηριστικό και εννοιολογικός πυρήνας του
ορισμού του καταναλωτή, αποτελεί η μη ικανοποίηση επαγγελματικών αναγκών
με τη σύναψη της συμβάσεως και όχι η ιδιότητα του συμβαλλόμενου λήπτη των
υπηρεσιών ως εμπόρου ή ελεύθερου επαγγελματία. Συνεπώς, ο όρος
καταναλωτής περιλαμβάνει και εμπόρους και ελεύθερους επαγγελματίες, εφόσον
οι τελευταίοι συνάπτουν συμβάσεις για τις ιδιωτικές τους ανάγκες. Μόνον όταν
οι επιχειρούμενες από τους ως άνω συναλλαγές συναρτώνται λειτουργικώς με
την άσκηση του επαγγέλματος τους, ή είναι βοηθητικές της εμπορικής τους
δραστηριότητας (ΕφΑθ730/2005, ΕπισκΕΔ2005, 741), δεν τίθεται θέμα
προστασίας τους από τις διατάξεις του προμνημονευόμενου νόμου
(ΕφΑθ3884/2006, ΕλλΔηνη2007, 305). Για τη διαπίστωση της συνδρομής της
ανωτέρω προϋποθέσεως δεν έχει σημασία η υποκειμενική του κατάσταση (αν
λ.χ. το επάγγελμα του είναι άσχετο ή σχετικό με τη συγκεκριμένη σύμβαση),
αλλά, εάν μπορεί να θεωρηθεί κατ' αντικειμενική κρίση, ως επαγγελματίας στο
πλαίσιο της συγκεκριμένης συναλλαγής. Κατά συνέπεια, ο αγοραστής
τραπεζικών προϊόντων ή ο αποδέκτης τραπεζικών υπηρεσιών, δεν μπορεί να
θεωρηθεί εκ των προτέρων καταναλωτής, αποκλειστικώς λόγω του γεγονότος ότι
είναι αντισυμβαλλόμενος τράπεζας. Η επίκληση και υπαγωγή στο προνομιακό
καθεστώς προστασίας των διατάξεων του καταναλωτικού δικαίου, ιδιωτών
επενδυτών, οι οποίοι, με γνώση και εμπειρία της αγοράς και σημαντική
οικονομική επιφάνεια, ασχολούνται συστηματικώς με προϊόντα και συναλλαγές
υψηλής οικονομικής αξίας, αποβαίνει καταχρηστική, καθώς οι ανωτέρω

συναλλασσόμενοι υπερβαίνουν κατά πολύ το πρότυπο του μέσου αποταμιευτή και δεν είναι απαραίτητα το αδύναμο μέρος της συγκεκριμένης συναλλαγής. Κατά συνέπεια, μόνον οι συμβάσεις που συνάπτονται για την κάλυψη ιδίων καταναλωτικών αναγκών ενός ατόμου σε ιδιωτικό επίπεδο, εμπίπτουν στις διατάξεις που προστατεύουν τον καταναλωτή, ως θεωρούμενο οικονομικώς ασθενέστερο μέρος (ΑΠ904/2011, Αρμ2012, 1708, ΑΠ1738/2009, ό.π., ΕφΑθ1159/2012, ΔΕΕ2012, 676, ΕφΘεσ 492/2010, ΧρΙΔ2011, 200, ΕφΛαρ 806/2010, ΕπισκΕμπΔ2011, 461, ΕφΘεσ 1429/2009, ΕπισκΕμπΔ2009, 1010, ΕφΘεσ2788/2009, ΕπισκΕμπΔ2010, 196, ΕφΘεσ317/2009, ΔΕΕ2009, 81, ΕφΛαρ 114/2007, Δικογρ2007, 241, ΕφΑΘ 8217/2006, ΔΕΕ2007, 462, ΕφΑθ6401/2002, ΔΕΕ 2003, 412 με τις εκεί παραπομπές σε αποφάσεις του ΔΕΚ, ΔΕΚ υποθ. C-269/1995 ΕλλΔνη39, 238, Βλ. και Ε. Αλεξανδρίδου, Δίκαιο προστασίας του καταναλωτή ελληνικό και κοινοτικό, σελ. 34, Φ. Αντωνόπουλου, Τα όρια της προστασίας του αποδέκτη τραπεζικών υπηρεσιών κατά το σύγχρονο καταναλωτικό δίκαιο, ΕλλΔνη 44, 333 επ., Α. Κοισίρη (γνωμ.), Η έννοια του καταναλωτή, ΔΕΕ2005, 1128 και Χ. Λιβαδά (γνωμ.), Η έννοια του προστατευτέον καταναλωτή σύμφωνα με το κοινοτικό δίκαιο, ΔΕΕ 2005, 1137). Με τον δεύτερο λόγο ανακοπής της η ανακόπτουσα εκθέτει ότι ο υπ' αρ. 8.2 όρος της σύμβασης πίστωσης, βάσει του οποίου ο τόκος υπολογίζεται από την πιστώτρια τράπεζα με βάση το έτος 360 ημερών, συνιστά ΓΟΣ που προσκρούει στην Αρχή της διαφάνειας που επιτάσσει το άρθρο 2§6 του ν. 2251/1994, διότι οι ΓΟΣ των συμβάσεων πρέπει να είναι διατυπωμένοι κατά τρόπο ορισμένο, ώστε ο διαθέτοντας τη μέση αντίληψη καταναλωτής να γνωρίζει τις συμβατικές δεσμεύσεις τις οποίες λαμβάνει, με αποτέλεσμα για κάθε ημέρα να επιβαρύνεται με 1,3889% περισσότερους τόκους. Σύμφωνα με τα διαλαμβανόμενα στην ως άνω μείζονα σκέψη, η ανακόπτουσα Ε.Π.Ε. δεν εμπίπτει στο ρυθμιστικό πεδίο του ν.2251/1994, καθόσον μόνον οι συμβάσεις που συνάπτονται για την κάλυψη ιδίων καταναλωτικών αναγκών ενός ατόμου σε ιδιωτικό επίπεδο εμπίπτουν στις διατάξεις που προστατεύουν τον καταναλωτή, ως θεωρούμενο οικονομικώς ασθενέστερο μέρος. Επομένως και ο ως άνω λόγος ανακοπής πρέπει να απορριφθεί ως μη νόμιμος.

J. Ν. Δ. Δ. Ε.

Φύλλο της υπ' αριθμ. 109 /2015 απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου Ρόδου
Διαδικασία Πιστωτικών Τίτλων)

Η άσκηση του δικαιώματος απαγορεύεται αν υπερβαίνει προφανώς τα όρια που επιβάλλουν η καλή πίστη ή τα χρηστά ήθη ή ο κοινωνικός ή οικονομικός σκοπός του δικαιώματος. Κατά την έννοια της διατάξεως αυτής, το δικαίωμα θεωρείται ότι ασκείται καταχρηστικά όταν η συμπεριφορά του δικαιούχου που προηγήθηκε ή η πραγματική κατάσταση που διαμορφώθηκε κατά το χρονικό διάστημα που μεσολάβησε ή οι περιστάσεις που μεσολάβησαν, χωρίς κατά νόμο να εμποδίζουν την γένεση ή να επάγονται την απόσβεση του δικαιώματος, καθιστούν μη ανεκτή την μεταγενέστερη άσκησή του, κατά τις περί δικαίου και ηθικής αντιλήψεις του μέσου κοινωνικού ανθρώπου, αφού τείνει στην ανατροπή της καταστάσεως που δημιουργήθηκε υπό ορισμένες ειδικές συνθήκες και διατηρήθηκε για πολύ χρόνο με το επακόλουθο να συνεπάγεται επαχθείς συνέπειες για τον υπόχρεο (ΟΔΑΠ 7/2002, Δημ. 2002, 681, ΟΔΑΠ 17/1995, Δημ. 1995, 53, ΟΔΑΠ 62/1990, Δημ. 1991, 501). Αντιθέτως, μόνη η αδράνεια του δικαιούχου για μακρό χρονικό διάστημα να ασκήσει το δικαίωμά του δεν καθιστά καθ' εαυτή καταχρηστική την μετά ταύτα άσκηση σχετικής αγωγής (ΟΔΑΠ 2101/1984, ΝοΒ33, 648), εφόσον ο οφειλέτης δεν επικαλείται και αποδεικνύει άλλα περιστατικά, εξ αιτίας των οποίων η άσκηση των σχετικών δικαιωμάτων του δανειστή υπερβαίνει, και μάλιστα προφανώς, τα όρια που τίθενται από την καλή πίστη, τα χρηστά ήθη και τον οικονομικό και κοινωνικό σκοπό του δικαιώματος (Εφθεσ 313/2000, Αρμ 2000, 661). Απαιτείται δηλαδή, για να χαρακτηριστεί καταχρηστική η άσκηση του δικαιώματος να έχει δημιουργηθεί στον υπόχρεο, από τη συμπεριφορά του δικαιούχου σε συνάρτηση και με εκείνη του υπόχρεου, και μάλιστα ευλόγως, η πεποίθηση ότι ο δικαιούχος δεν πρόκειται να ασκήσει το δικαίωμά του. Απαιτείται ακόμη οι πράξεις του υπόχρεου και η υπ' αυτού δημιουργηθείσα κατάσταση, που συνεπάγεται ιδιαιτέρως επαχθείς για τον υπόχρεο επιπτώσεις να τελούν σε αιτιώδη σχέση με την προηγούμενη συμπεριφορά του δικαιούχου, το ζήτημα δε αν οι συνέπειες που συνεπάγεται η άσκηση του δικαιώματος είναι επαχθείς για τον υπόχρεο, πρέπει να αντιμετωπίζεται και σε συνάρτηση με τις αντίστοιχες συνέπειες που μπορεί να επέλθουν εις βάρος του δικαιούχου από την παρακώλυση της

ικανοποιήσεως του δικαιώματός του (ΑΠ 312/2002, ΕλλΔ 44, 143). Με τον τρίτο λόγο ανακοπής η ανακόπτουσα εκθέτει ότι η καθής επεδίωξε την έκδοση της ένδικης διαταγής πληρωμής παρά την γενικότερη κακή οικονομική συγκυρία και παρά την υποβολή από πλευράς της ανακόπτουσας αιτημάτων για ρύθμιση της οφειλής της έναντι της. Η προσβαλλόμενη διαταγή πληρωμής εκδόθηκε εν τέλει για το σύνολο του οφειλόμενου ποσού, γεγονός που έχει ως αποτέλεσμα την οικονομική καταστροφή της ανακόπτουσας. Ως εκ τούτου ισχυρίζεται ότι ότι η καθής ασκεί καταχρηστικά το ουσιαστικού δικαίου δικαιώμα της. Με το ανωτέρω περιεχόμενο ο ισχυρισμός είναι μη νόμιμος και ως εκ τούτου απορριπτέος, σύμφωνα με τα ως άνω εκτιθέμενα, δεδομένου ότι η ανακόπτουσα δεν επικαλείται ούτε αδράνεια του δικαιούχου στην άσκηση του ουσιαστικού δικαίου δικαιώματός της, ούτε βέβαια δημιουργία εύλογης πεποίθησης στο πρόσωπό της ότι, λόγω της αδράνειας του δικαιούχου και του συνόλου των πραγματικών περιστάσεων, ο τελευταίος δεν θα προέβαινε στην άσκηση του δικαιώματός του.

Η καθής η ανακοπή αρνείται την ανακοπή.

Από το σύνολο των εγγράφων που προσκομίζονται μετ' επικλήσεως αποδεικνύονται τα ακόλουθα ουσιώδη πραγματικά περιστατικά: Η ανακόπτουσα, εταιρία περιορισμένης ευθύνης με την επωνυμία «ΣΠΑΝΟΣ ΘΩΜΑΣ Ε.Π.Ε.», συνήψε με την καθής, Ανώνυμη Τραπεζική Εταιρία με την επωνυμία «ALPHA TRΑΠΕΖΑ ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ» και το διακριτικό τίτλο «ALPHA BANK» την με αριθμό 1163593/11-4-2006 σύμβαση πίστωσης με ανοικτό αλληλόχρεο λογαριασμό, ύψους 30.000 ευρώ, και εν συνεχείᾳ την από 8-5-2007 πρόσθετη πράξη αυτής, με την οποία το κεφάλαιο της πίστωσης αυξήθηκε κατά το ποσό των 40.000 ευρώ, με αποτέλεσμα να ανέρχεται στο ποσό των 70.000 ευρώ. Ακολούθως τα μέρη συνήψαν την από 8-5-2007 πρόσθετη πράξη – Alpha ανοικτό επιχειρηματικό, με την οποία τροποποιήθηκαν ορισμένοι όροι της από 1163593/11-4-2006 σύμβασης. Η καθής έκανε χρήση της χορηγούμενης πίστωσης αναλαμβάνοντας τα ως άνω ποσά, για τον σκοπό αυτό άλλωστε και προς εξυπηρέτησή της τηρήθηκαν α) ο υπ' αρ. 593-00-2330-000177 λογαριασμός, το χρεωστικό υπόλοιπο του οποίου μεταφέρθηκε στη συνέχεια

T. Ν. Ν.

6°
Φύλλο της υπ' αρ. 109/2015 απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου Ρόδου
(Διαδικασία Πιστωτικών Τίτλων)

στον υπ' αρ. 942-00-1010-509140 λογαριασμό και β) ο υπ' αρ. 942-00-1000.700012 λογαριασμός. Ένεκα του ότι η ανακόπτουσα δεν είχε εκπληρώσει στις 10-6-2013 τις υποχρεώσεις της από τη σύμβαση, η καθής την κατήγγειλε και έκλεισε τους λογαριασμούς οι οποίοι την εξυπηρετούσαν και οι οποίοι παρουσίαζαν συνολικό χρεωστικό κατάλοιπο ύψους 86.188,75 ευρώ, ενώ αιτήθηκε και πέτυχε την έκδοση της υπ' αρ. 874/2013 διαταγής πληρωμής της Δικαστή του Μονομελούς Πρωτοδικείου Ρόδου. Στο διατακτικό της προσβαλλόμενης διαταγής πληρωμής αναφέρεται ότι η καθής διατάσσεται να καταβάλλει στην αιτούσα το ποσό των 86.188,75 ευρώ «με το νόμιμο τόκο υπερημερίας, από 11-6-2013, όπως αυτός καθορίζεται δια της συμβάσεως και της υπ' αριθμό 2393/15/30.7.1996 Π.Δ.Τ.Ε., πλέον τόκων υπερημερίας επί των καθυστερούμενων τόκων, ανατοκιζόμενων ανά εξάμηνο». Επομένως, κατά την αμέσως προαναφερόμενη διάταξή της, ήτοι την επιδίκαση τόκων, η υπ' αρ. 874/2013 διαταγή πληρωμής πάσχει από αοριστία, καθόσον το καταβλητέο ποσό των τόκων δεν μπορεί να προσδιοριστεί ούτε από την επισκόπηση του τίτλου, δεδομένου ότι σε κανένα σημείο αυτού, ήτοι στο ιστορικό ή το διατακτικό, δεν αναφέρεται το ύψος του «συμβατικού» τόκου που επιδικάζει, ούτε βέβαια προκύπτει μόνον με παραπομπή στο νόμο ή την Π.Δ.Τ.Ε. Η ως άνω διάταξη είναι βέβαια και αντιφατική, διότι παραπέμπτει ταυτόχρονα σε νόμιμους και σε συμβατικούς τόκους. Ως εκ τούτου, πρέπει να γίνει δεκτός στην ουσία του ο προαναφερόμενος λόγος ανακοπής και να ακυρωθεί εν μέρει η προσβάλλομενη διαταγή πληρωμής, κατά τη διάταξη αυτής που επιδικάζει τόκους υπερημερίας. Τα δικαστικά έξοδα επιβάλλονται σε βάρος της καθής ανάλογα με την έκταση της ήττας της άρθρο (178ΚΠολΔ), σύμφωνα με τα ειδικότερα οριζόμενα στο διατακτικό της παρούσας.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Δικάζει αντιμολία των διαδίκων.

Δέχεται εν μέρει την ανακοπή.

Ακυρώνει μερικά τη με αριθμό 874/2013 διαταγή πληρωμής της Δικαστή του Μονομελούς Πρωτοδικείου Ρόδου, ως προς το σκέλος αυτής που επιδικάζει

«το νόμιμο τόκο υπερημερίας, από 11/6/2013, όπως αυτός καθορίζεται δια της συμβάσεως και της υπ' αριθμόν 2393/15/30.7.1996 Π.Δ.Τ.Ε.».

Επιβάλλει σε βάρος της καθής τα διακοπτικά έξοδα του ανακόπτοντος τα οποία ορίζει σε οκτακόσια (800) ευρώ.

Κρίθηκε, αποφασίστηκε και δημοσιεύτηκε σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του, στη Ρόδο, στις 28-4-2015, χωρίς την παρουσία των διαδίκων και των πληρεξουσίων δικηγόρων τους.

Η ΔΙΚΑΣΤΗΣ

Ο ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

